

ALA DE TREBALL DE GRANOLLERS»

ambulant on un cert professor tenia el divertit costum de tirar fotos a la gent que dormia. A la tarda, la catedral de Milà i els entorns del centre de la ciutat. Malgrat que les pedres moltes vegades no atrauen massa l'atenció, la catedral de Milà va sorprendre favorablement a moltes persones: la seva grandesa i sobretot el fet de que l'haguessin netejada feia poc temps li donaven un nou esplendor que tots vam sapiguer apreciar en el que valia. Els entorns de la catedral, les galeries de Víctor Manuel II, l'Scala, etc. van ser un nou motiu d'atracció.

El dia 2 de juliol el sol va sortir d'una forma diferent: anàvem cap a Venècia...! Un viatge per l'autopista que passa a sota dels grans llacs del nord d'Itàlia, cotxes amb la matrícula de Barcelona saludant la Senyera... i arribem a prop de Venècia. Aquella tarda es va fer la descoberta de Venècia; moltes persones consideren que allò va ser el principal motiu del viatge, el lloc on més hi van gaudir. Tot sigui dit, vam tenir sort: va fer dos dies excel·lents; habitualment o plou o està núvol.

Això seria el dia següent; estariem tot el dia a Venècia. En primer lloc veure el que és la part d'història: el Palau dels Ducs, la basílica de Sant Marc, la plaça del mateix nom i la típica visita a Murano per veure les factories antigues del vidre. Però el més important no és observar la Venècia que acostumem a veure a les diapositives, els reportatges de televisió.

La tornada va ser trista. Em sembla que molts es van quedar amb les ganes d'estar-hi molt més temps. Però aquest temps corria: ens havíem d'anar cap un altre país: cap a Iugoslàvia. Allò ja era diferent, l'exotisme que moltes vegades es parla respecte als països de l'est no quadrava amb Iugoslàvia. És un país gairebé occidental, però diferent. Va ser un gran contrast per l'amabilitat dels seus habitants i pel seu paisatge: en primer lloc les coves de Postojna.

A la tarda a fer la descoberta de la capital d'Eslovènia —Ljubljana—, una capital que recorda molt més a Àustria que no els països de l'Est, amb marxeta i tot a la nit. Vam poder gaudir de les discoteques i dels altres llocs de diversió, en principi una mica sorprenents per algú de nosaltres, que no creia que en allà també hi haguessin. Cal destacar que és una mica falsa la idea de tancament que tenim dels països de l'Est si més no a Iugoslàvia. Va ser doncs una agradable sorpresa. L'endemà 5 de juliol vam anar, encara a Iugoslàvia, al llac Bled i als alts forns de Jesenice. El contrast era gran; els alts forns, un poble industrial on tot gira els voltants d'aquesta empresa, i el llac Bled un oasi de calma i de bellesa del paisatge: un lloc on es produeix el matrimoni entre l'home i la natura.

I pels paisatges dels pallers típics de l'Eslovènia i de les valls verdes que ens recordaven de vegades el Pirineu, vam sortir de Iugoslàvia i vam entrar al Tirol. El Tirol com Venècia és difícil descriure'l amb paraules. La idea que podem tenir aquí de llocs com la Vall d'Aran simplement ens fan un pàl·lid reflexe del que és allò: les grans valls recorregudes pels rius, els pobles, les esglésies disseminats per tot el camp, les típiques cases tiroleses que nosaltres pensàvem que només existien en fotografia, amb els seus balcons plens de flors, la gent pels carrers amb els seus vestits típics. Tot el paisatge formava una unitat que cadascú de nosaltres intentava gravar en el

seu cervell. No va ser possible ser-hi més temps al Tirol; aquella mateixa nit tornàvem a entrar a Itàlia per anar a dormir a Trento, el famós lloc del Concili de l'any 1545. Una ciutat com tantes que hi han al Nord d'Itàlia, on les sorpreses són constants, com per exemple, la seva catedral.

El dia 6 de juliol des de Trento vam sortir en direcció a Torí, però abans vam passar pel «llac di Garda» on tots portàvem la idea del llac de Banyoles. Evidentment no s'hi semblava gens. Era molt més gran. Era gairebé un mar interior de 90 kms. de llargària —aproximadament—. I per l'autopista cap a Torí. Allà hi vam arribar al migdia, i després de dinar vam anar a veure el Museu de l'Automòbil, un edifici modern, estèticament molt maco, i en el que tots anàvem pensant una mica en les paraules que ens havia dit el conductor feia poc temps: que no deixéssim res al autocar. Naturalment, tothom pensa que no li passarà res en ell. Doncs bé, a nosaltres si ens va passar: van intentar robar-nos l'autocar mentre's érem dins el Museu. Per sort, la cosa no va passar d'aquí, però les portes o quedaven obertes o s'havia de treure tot l'aire per poder-hi entrar si es tancava; això ens va obligar aquella nit a fer tornos de vigilància per guardar l'autocar. Va ser tota una aventura insòlita per molts de nosaltres. I, realment, valia la pena fer aquestes guàrdies: alguns van venir —per cert amb bastant barra— a veure si podien robar l'autocar a les tantes de la matinada.

Sense més problemes, al dia següent cap a Granollers. Molts kms. i molta nostàlgia, però ja no es podia fer res, s'havia de tornar. Després dels molts kms. i de la celebració a l'arribar, cadascú se'n va anar cap a casa seva; però hi havia una cosa que havia quedat: el companyerisme i l'amistat. Els que vam entrar a l'autocar el dia 29 de juny no érem desconeguts, però quant vam baixar de l'autocar el dia 7 de juliol, érem amics.

Però això no és la crònica d'una empresa difícil ni molt menys impossible: és el resultat de les ganes de treballar i les ganes de fer coses que té tota una sèrie de gent, alumnes i professors. No ha sigut la típica organització de viatge que pugui fer una Escola.

L'any que ve volem anar a la Bretanya Francesa, poder altres ens quedarem a l'Estat espanyol, però cada una intentarem que el viatge de fi d'estudis no es converteixi simplement en unes vacances sinó en la possibilitat de divertir-se a l'hora que s'aprofita el temps i s'aprofita en totes les especialitats que es poden fer en un lloc com l'Escola de Treball o qualsevol altre. I no tot es redueix entre els alumnes a una convivència i una amistat entre persones que abans no es coneixien. Els que han treballat a l'organització d'aquest viatge ja tenen un entrenament per després organitzar coses en el seu barri, en la seva entitat o en aquell tipus de col·lectiu on puguin estar. La valoració que fem doncs del viatge és molt positiva; creiem que cal continuar en aquesta línia de treball durant els anys successius.

I ara permeteu que no us expliqui res més però el treball ja ens espera. Ja estem començant a preparar el d'aquest curs, i aquest ha de ser millor encara.

Montserrat Alvarez i Gallén

